

JAUME FUSTER / JOANA COLOM

TORCEBRAÇ

EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

2012

UNA EXPLICACIÓ NECESSÀRIA

Ara fa un poc mes de dos anys em vaig trobar amb en Jaume a una exposició a can Creu i, com sempre que ens veim, vàrem armar conversa. Feia poc temps havien vingut glosadors a fer un combat en el Teatre, i com que tots dos som aficionats a les gloses va sortir el tema i en Jaume em va dir, tot decidit: “Troba Joana que tu i jo hauríem de fer un combat de gloses”.

Si na Joana diu que va ser així, m’ho hauré de creure. No en record els detalls, tot i que, efectivament, va ser arran d’un combat en el Teatre que va sorgir la idea d’embrancar-nos en aquesta mena de contesa que es publica en aquest recull. Sempre he admirat la gràcia de na Joana per a enfilar versos i em feia il·lusió mantenir amb ella una correspondència glosada.

Ca! –li vaig dir–, jo d’això no en sabia”. “Jo crec que sí –va dir ell–. Lo nostre no seria un combat de picat, que és lo que fan aquests glosadors que improvisen i es contesten de seguida i es piquen tot lo que poden, sinó un combat de posat”. “I això què és Jaume?” “Idò que tu m’escriuries una dècima, me l’enviaries per correu electrònic i jo te la contestaria. D’aquesta manera tens temps de pensar allò que vols dir; per això es diu glosat de posat, o de camilla, i no picat. Ara bé, un poc de picant tampoc no li aniria malament,

que si no, no seria un combat. En tot cas, sense enfilar-nos massa, no fos cosa que perdéssim allò que mes estimam, que és la nostra amistat”.

Tot i que a mi m'agrada glosar, com he demostrat tants d'anys per Sant Antoni, sempre m'ha semblat molt complicat improvisar. No ho he provat mai, però crec que em faria un embull. Ara bé, avui, amb les noves tecnologies, disposam d'unes eines que suposen una immediatesa gairebé absoluta. Acabar d'escriure una glosa i enviar-la a un destinatari és cosa de segons. No sé si hi ha algun precedent d'aquesta fórmula de combat de gloses per mitjà del correu electrònic, que és el que hem fet nosaltres, però sí que hi ha pàgines web i blogs més o manco especialitzats en la matèria. Tots aquests mitjans suposen una sortida i una oportunitat per als que no som tan ràpids. S'havia d'aprofitar!

Vaig quedar un poc parada i de cop vaig pensar: “Jo sempre que faig gloses, faig quartetes, i les poques dècimes que he fet són les que ha publicat “Cap Vermell”, i a vegades em costa acabar-les. Manejar l'ordinador tampoc em va massa bé...” En fi, que li vaig dir: “Jaume, jo tenc coses a fer, estic gravant un CD i també faig un recull de les gloses que tenc fetes, les pos amb ordre i m'estic pensant de publicar-les”. “Bé –va dir en Jaume–, si tens tantes feines...”

És cert que, inicialment, na Joana no ho veia clar. Jo, en canvi, estava segur que, si s'hi posava, seria mala de seguir. Aquells eren dies de trulls i el disc que estava a punt de presentar la tenien molt entretinguda. Per la meva banda, també

sempre en duc de mogudes, però la temptació d'entaular un intercanvi de dècimes amb na Joana era molt forta. Estava segur que ens hi divertiríem. D'altra banda, em va semblar que elegir el format de la dècima, en comptes de les tradicionals quartetes o sextetes de la glosa de picat, ens donaria més marge per a desenvolupar els nostres arguments.

La proposta d'en Jaume no va caure en terra i un bon dia em vaig asseure davant l'ordinador i vaig escriure:

Jaume tu m'has proposat
un intercanvi de gloses,
provarem de dir-nos coses...
A mi s'idea m'agrada.

Ben aviat vaig rebre resposta. El combat havia començat. Bé, en realitat és un combat entre amics, sense massa pretensions, que proven de picar-se tal com exigeix el combat, però sense arribar a fer sang. Hem anat fent, tocant temes molt variats. N'hi ha de tota mena: punyents, dolços, atrevits, seriosos, compromesos, divertits...

Quan vaig rebre la primera dècima, no hi cabia d'alegria. A glosar s'ha dit! No hi posàrem terminis, ni per a cada resposta ni per al final del projecte. Aniríem fent, i ja ho veuríem. Des del començament, crec que el nostre intercanvi agafà un doble vessant: d'una banda, aprofitàvem per punyir-nos, sempre dins els límits que, com diu na Joana, la nostra amistat no ens permetia superar; de l'altra, aquella mena de correspondència versificada anava configurant un repàs als temes d'actualitat. I, tot plegat, per a nosaltres era un repte que ens engrescava.

La veritat és que ens ho hem passat d'allò més bé i ha estat una experiència fantàstica que mai m'hagués imaginat. Però tot té un principi i un fi, lo que neix ha de morir i fins aquí ha arribat aquest combat de posat, fruit de la nostra curolla de glosar. Estaríem ben satisfets si passàssiu tant de gust de llegir-lo com nosaltres n'hem passat d'escriure'l.

Han passat dos anys, d'ençà que ens hi posàrem. Aquí quedem recollides 140 dècimes, és a dir 1.400 versos. Havíem d'acabar, perquè el projecte, tot i no tenir data de caducitat, tampoc semblava saludable allargar-lo indefinidament, especialment quan decidírem publicar el recull. Però també he de dir que a mi, i crec que també a na Joana, em feia una mica de vessa haver d'agullar. Ara ja li havíem agafat el gust. Que vos faci un bon profit.

MOLTES GRÀCIES A FELIP MUNAR, PER HAVER-NOS REGALAT UNES BELLES PARAULES D'ENCAPÇALAMENT D'AQUESTA OBRA. I MOLTES GRÀCIES ALS COMPANYS DE "CAP VERMELL", PER HAVER-NOS BRINDAT L'OPORTUNITAT DE DONAR A CONÈIXER LES NOSTRES CUROLLES I DE PODER-LES DIVULGAR PER MITJÀ D'AQUEST LLIBRET QUE TENIU A LES MANS.